

Καταστροφή ή και γενοκτονία

του Γιώργου Καραμπελιά, απόσπασμα από το βιβλίο, [1922 δοκίμιο για τη νεοελληνική ιδεολογία](#).

Χαρακτηριστική και αποκαλυπτική υπήρξε η συζήτηση που διεξήχθη το 2001 για το εάν το 1922 αποτέλεσε εν τέλει μία «Καταστροφή» του ελληνισμού ή μία «Γενοκτονία».

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, η Βουλή συζήτησε και ψήφισε ομοφώνως την καθιέρωση της 14ης Σεπτεμβρίου ως «ημέρας εθνικής μνήμης της γενοκτονίας των Ελλήνων της Μικράς Ασίας από το τουρκικό κράτος». Η πρόταση νόμου είχε κατατεθεί στη Βουλή, τον Μάιο του 1997.

Όμως αυτή η απόφαση έμεινε κενό γράμμα, διότι το προεδρικό διάταγμα, που υπεγράφη από τον Υπουργό Πολιτισμού στις 9 Φεβρουαρίου του 2001, εν συνεχεία «πάγωσε» μετά από πολλές εμφανείς και αφανείς παρεμβάσεις.

Ορισμένες από αυτές κατέγραψε ο Ν. Φίλης από την εφημερίδα Αυγή η οποία πρωτοστάτησε στην «κινητοποίηση» για το πάγωμα της απόφασης:

Ο πρόεδρος του ΣΥΝ Ν. Κωνσταντόπουλος, με μια καθαρή τοποθέτηση κατά τη συνάντησή του με τον υπ. Εξωτερικών Γ.Α. Παπανδρέου την περασμένη Τετάρτη, ζήτησε «να επανεξεταστεί η απόφαση της Βουλής των Ελλήνων για 'γενοκτονία'», τονίζοντας ότι πρόκειται για ανιστόρητη και αντιεπιστημονική άποψη.

Ο πρόεδρος των «Φιλελευθέρων» Στ. Μάνος με σαφήνεια ζήτησε να μην προωθηθεί το σχ. Π.Δ. Πιο συμβιβαστική, η Ντόρα Μπακογιάννη χαρακτήρισε πρόχειρη και καιροσκοπική την προώθηση του σχ. Π.Δ., σημειώνοντας ότι έτσι βλάπτεται η διεθνής εικόνα της χώρας.

Γιώργος Καραμεζιάς

Στα Νέα της 24ης Φεβρουαρίου 2001 διαβάζουμε περισσότερες λεπτομέρειες για το ίδιο θέμα:

«Η απόφαση για την έκδοση Προεδρικού Διατάγματος συνέπεσε με την απόφαση του γαλλικού κοινοβουλίου να αναγνωρίσει τη γενοκτονία των Αρμενίων και προκάλεσε την έντονη αντίδραση της Τουρκίας. Παρά το ότι η ψήφιση του νόμου είχε γίνει ομόφωνα, κάποιιοι είχαν εκφράσει τότε την άποψη ότι στόχος της ενέργειας αυτής ήταν η παρενόχληση της πολιτικής της βήμα προς βήμα προσέγγισης με την Τουρκία.

Μια μερίδα του πολιτικού κόσμου αναθεώρησε τη στάση της, ζητώντας την ακύρωση του νόμου, υιοθετώντας το σκεπτικό ότι ο όρος γενοκτονία δεν ανταποκρίνεται στην ιστορική πραγματικότητα. Επανεξετάζοντας τα δεδομένα, και λαμβάνοντας υπ' όψιν της την ελληνοτουρκική προσέγγιση των τελευταίων ετών, η κυβέρνηση αποφάσισε να απαλείψει τον όρο γενοκτονία από το επίμαχο Προεδρικό Διάταγμα».

Και εάν η Κυβέρνηση για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας θα αποσύρει το Π.Δ., η Αριστερά θα αναλάβει, όπως πάντα, να προσφέρει τα ιδεολογικά όπλα του πολέμου. Ο Άγγελος Ελεφάντης θα γράψει στο ίδιο τεύχος των Νέων πως δεν υπάρχει κανένας λόγος να αναγορεύσουμε την 14 Σεπτεμβρίου του 1922 ούτε καν σε ημέρα εθνικής μνήμης:

«Δεν γνωρίζω αν το ελληνικό κράτος έχει χαρακτηρίσει κάποια άλλη ημερομηνία της Νεοελληνικής Ιστορίας ως ημέρα «εθνικής μνήμης». Υπάρχουν οι επίσημες εθνικές εορτές και πολλές άλλες ιστορικές επέτειοι. Δεν υπάρχει κάποιος ειδικός λόγος ώστε η 14η Σεπτεμβρίου να εξαρθεί ως ημέρα εθνικής μνήμης. Όλη η Ιστορία πρέπει να είναι αντικείμενο εθνικής, δηλαδή συλλογικής, μνήμης».

Η Μικρασιατική Καταστροφή δεν είναι πλέον το σημαντικότερο ιστορικό γεγονός του νεώτερου ελληνισμού, δεν σημαδεύει καταλυτικά την ιστορική μας διαδρομή, δεν σφραγίζει την ίδια μας την καθημερινότητα, όχι, διότι «όλη η ιστορία πρέπει να γίνει αντικείμενο μνήμης»! Και προχωρούμε πιο πέρα, στην ουσία του ιστορικού αναθεωρητισμού της παραδοσιακής Αριστεράς:

«Στη συλλογική, λοιπόν, συνείδηση, από το 1922 μέχρι σήμερα, η Μικρασιατική Καταστροφή ήταν καταστροφή. Ήταν καταστροφή του ελληνικού στρατού. Καταστροφή του Ελληνισμού της Μ. Ασίας, των προαιώνιων κοιτίδων του, του ελληνικού πολιτισμού του και των ανθρώπων του, καταστροφή που ήλθε ως συνέπεια του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού.

Επήλθε ως συνέπεια ενός αιματηρού πολέμου στον οποίο η Ελλάδα όχι μόνον ήρξατο πρώτη χειρών αδικών, αλλά ενεπλάκη σε ένα αδιέξοδο για σκοπούς κατακτητικούς και όχι απελευθερωτικούς... Έχοντας υιοθετήσει τη χίμαιρα των «πέντε θαλασσών και των τριών ηπείρων», που και τις δυνάμεις

της υπερέβαινε και για τη δικαιολογημένη αντίσταση του τουρκικού λαού αδιαφορούσε και την τότε διεθνή συγκυρία υποτιμούσε, ενεπλάκη σε έναν αδυσώπητο πόλεμο στον οποίο υπήρξαν, εκτός από τις πολεμικές καταστροφές, και εκατέρωθεν παραβιάσεις και αγριότητες εις βάρος των αμάχων πληθυσμών». (4)

Έτσι λοιπόν η Καταστροφή είναι «συνέπεια του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού. Ούτε καν και του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού. Δεν αναφέρεται έστω κάποια τουρκική ευθύνη στις σφαγές που προηγήθηκαν, για να μη μιλήσουμε γι' αυτές που ακολούθησαν. Τίποτε δεν προηγήθηκε για δέκα ολόκληρα χρόνια –1908 έως 1918– από την τουρκική πλευρά!

Και όμως για τον Ελεφάντη, «η Ελλάδα ήρξατο χειρών αδίκων», η δε Τουρκία είχε όλα τα δίκαια με το μέρος της και, στη χειρότερη περίπτωση, «υπήρξαν εκατέρωθεν παραβιάσεις και αγριότητες εις βάρος των αμάχων πληθυσμών». Συνεπώς δεν υπάρχει καμία βάση για αναφορά σε γενοκτονία, ούτε καν σε «ημέρα εθνικής μνήμης». Πρόκειται, αντίθετα, για «ημέρα ιστορικής αμνησίας»!

Ίδού, λοιπόν, το νόημα που θέλει να προσδώσει στην «Καταστροφή» αυτός ο ιστορικός αναθεωρητισμός: Πρόκειται για μια «Καταστροφή» που εμείς οι ίδιοι προκαλέσαμε και όχι για μια ακόμα –κορυφαία– αιματηρή πράξη σε μια ιστορία αντιπαραθέσεων με την τουρκική κατάκτηση.

Τα δύο ή τα δυόμισι εκατομμύρια των Ελλήνων της Μικράς Ασίας δεν αποτελούσαν εθνικοαπελευθερωτικό διακύβευμα! Όχι μόνον επιζητείται η «εθνική αμνησία», την οποία εν τέλει εύχεται ο συγγραφέας, και η παράδοσή μας σήμερα στον τουρκικό επεκτατισμό, αλλά και συρρικνώνεται μικρόψυχα το 1922 σε ένα «γεγονός» – για το οποίο η ευθύνη θα πρέπει να αποδοθεί σε κάποιους πολιτικούς χειρισμούς (καλούς ή κακούς και ας δεχτούμε κάκιστους).

Συσκοτίζεται κατ' αυτό τον τρόπο η τραγική διάσταση ενός γεγονότος που αποτέλεσε τον ιστορικό επίλογο 3.000 χρόνων ιστορίας: η γλώσσα του Ομήρου και του Ηράκλειτου δεν θα ξανακουσθεί στις ακτές της Ιωνίας. Και γι' αυτό το γεγονός εμείς οι Έλληνες –πλην Λακεδαιμονίων– γνωρίζουμε ποιοι είναι υπεύθυνοι από την άποψη της μεγάλης ιστορικής διάρκειας και όχι της μικροϊστορίας ενός Βενιζέλου, ή ενός Γούναρη.

Ναι, δεν υπάρχει σημαντικότερη ημέρα μνήμης για τον νεώτερο ελληνισμό από την 14η Σεπτεμβρίου!

Ορθότατα, λοιπόν, ο ελληνικός λαός μίλησε για «Καταστροφή» και έτσι θα συνεχίσει να την αποκαλεί. Όμως αυτό δεν αναιρεί πως απετέλεσε και μία «γενοκτονία», σύμφωνα με τον ορισμό που έχει δοθεί πρόσφατα και αφορά την εξόντωση μιας ολόκληρης εθνοτικής ή εθνικής ομάδας.

Ο ιστορικός Λεωνίδας Καλλιβρετάκης, υπέρμαχος της άποψης ότι δεν πρόκειται για γενοκτονία, αναφέρει ότι «μιλάμε λοιπόν για μια τάξη μεγέθους περίπου 450.000 ατόμων. Είναι σχεδόν μισό εκατομμύριο.

Δεν είναι λίγοι και δεν χρειάζεται να τους φουσκώνουμε». (5) Από αυτούς τους 450.000 οι 50.000 αφορούσαν στρατιωτικές απώλειες και οι 400.000 αμάχους. Αν, σύμφωνα με τον μάλλον αυθαίρετο και συρρικνωμένο υπολογισμό του Καλλιβρετάκη, ο συνολικός ελληνικός πληθυσμός της Μικράς Ασίας ήταν περίπου 1.800.000 άτομα, οι 400.000 αποτελούν το 23% του συνόλου. Άραγε αυτό αποτελεί «γενοκτονία» ή όχι;!

Ο Δημήτρης Σκάλκος, μέλος της Ε.Ε. των «Φιλελεύθερων», θα προσθέσει τη δική του πινελιά στη συζήτηση που διεξάγεται στη Αυγή:

«...ορισμένοι κύκλοι, εγκλωβισμένοι σε παρελθόντα ερμηνευτικά σχήματα και προβάλλοντας αμφισβητήσιμα στοιχεία, μοιάζουν να αισθάνονται άβολα με την διαφαινόμενη(;) προοπτική

εξομάλυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων, σχέσεις πάνω στις οποίες η σκιά της ιστορίας πέφτει βαριά και καταθλιπτική, δυσχεραίνοντας τις όποιες προσπάθειες προσέγγισης επιχειρούνται.

Οι συνηθισμένοι κήρυκες της μισαλλοδοξίας, οι εργολάβοι της υπεράσπισης των «εθνικών συμφερόντων», αυτοί που αυτόκλητα παραδίδουν μαθήματα εθνικοφροσύνης, υιοθετούν μία βαθιά συντηρητική προσέγγιση των πραγμάτων. Με το βλέμμα στραμμένο στο παρελθόν, κινούνται σε νεκρό χρόνο, αιχμάλωτοι ενός α-χρονικού ιστορικισμού».

Το στέλεχος της φιλελεύθερης Δεξιάς, συναινώντας με τους εκφραστές της «φιλελεύθερης Αριστεράς», υποστηρίζει πως παραμένουμε εγκλωβισμένοι σε έναν «α-χρονικό ιστορικισμό» και πως για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις το πρόβλημα που δυσχεραίνει τις «απόπειρες προσέγγισης» είναι «η σκιά της ιστορίας» και όχι βέβαια η σκιά των τουρκικών τεθωρακισμένων στην Κύπρο και των τουρκικών αεροπλάνων πάνω από τα ελληνικά νησιά!

Και δεν κατανοεί πως η προσκόλλησή μας στον «α-χρονικό συντηρητισμό», αποτελεί ένα έσχατο ανάχωμα στην επιχειρούμενη μεταβολή μας σε κράτος υποτελές στον νεο-τουρκικό επεκτατισμό, που επανακάμπτει πλησιόστιος μετά το 1922.

Η συζήτηση για το 1922, για τη γενοκτονία –ή αν προτιμάτε την «εθνοκάθαρση»– του Μικρασιατικού ελληνισμού, δεν αφορά την «ιστορία» και την ιστορική μνήμη κατά τον ίδιο τρόπο που την αφορά η γερμανοϊταλική Κατοχή, π.χ., παρόλο που η τελευταία είναι πιο πρόσφατη.

Το 1922 «δουλεύει» στη σημερινή πραγματικότητα, συνεχίζεται στην Κύπρο και το Αιγαίο, απειλεί τη Θράκη και τα νησιά, καθορίζει τους προσανατολισμούς της εσωτερικής και εξωτερικής μας πολιτικής, σφραγίζει καθοριστικά το μέλλον του ελληνισμού. Ή μήπως δεν αποτελεί εθνοκάθαρση και πολιτιστική γενοκτονία ο εξανδραποδισμός των 200.000 Ελλήνων της Βόρειας Κύπρου;

Όποιος επιθυμεί τη λήθη της «γενοκτονίας» απεργάζεται –από ιδεολογική τύφλωση ή/και δουλοφροσύνη– την ολοκλήρωσή της για το σύνολο του ελληνισμού. Όχι βέβαια τη σφαγή ή την εκδίωξη των υπολοίπων Ελλήνων –το «πολύ-πολύ» την εκδίωξη των Κυπρίων, των Θρακών και κάποιων Αγαιοπελαγιδών– αλλά, μέσω της απειλής και της εσωτερίκευσης του φόβου, τη μεταβολή του ελληνικού κράτους, για άλλη μια φορά, μετά από χιλίων χρόνων προσπάθειες του τουρκικού επεκτατισμού, σε κράτος υποτελές στο «σουλτανάτο της Άγκυρας».

Και μόνον ένας «α-χρονικός ιστορικισμός», η συνείδηση δηλαδή πως το '22 συνεχίζεται, μπορεί να μας επιτρέψει να αντισταθούμε, έστω για ορισμένα χρόνια ακόμα. Διότι δυστυχώς, στην περιοχή μας, η Ιστορία με κεφαλαίο Ι, και όχι η «μικρή ιστορία» της καθημερινότητας, συνεχίζει να γράφεται με τα υλικά της μεγάλης διάρκειας.

Στην Παλαιστίνη, στο Κοσσυφοπέδιο και τη Σερβία, στην Κύπρο, στο Ιράκ, στο Κουρδιστάν, αίμα, δάκρυα και εξανδραποδισμός, «εθνοκαθάρσεις» και γενοκτονίες βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη, και όσοι επιχειρούν τη λήθη της ιστορίας, της ιστορίας στις μεγάλες και «βαριές» της συνιστώσες, την αντιπαράθεση των ιστορικών υποκειμένων, προετοιμάζουν νέες πικρίες και υποταγές.

Το αντιθετικό δίπολο τουρκικός επεκτατισμός-ελληνική αντίσταση δεν θα εξαλειφθεί παρά μόνον εάν λείψει ο ένας από τους όρους που το συνθέτουν, είτε σιγήσει κάποτε ο τουρκικός επεκτατισμός είτε εξαλειφθεί κάθε απόπειρα αντίστασης του ελληνισμού. Και αυτό, το τελευταίο, μας καλούν να πράξουμε οι οπαδοί της ιστορικής αμνησίας.

Όσο για τους συγγραφείς του «Ιού» της Ελευθεροτυπίας, σε άρθρο με τον τίτλο «Καθένας κι η γενοκτονία του», θα μας υπενθυμίσουν και τις δικές μας «αγριότητες»:

Απομένει να δούμε τι θα γίνει αν ανάλογες εμπνεύσεις επικρατήσουν και αντίπερα του Αιγαίου: αν λ.χ. κάποιος Τούρκος εθνικιστής, από τους οποίους είναι γεμάτη η γειτονική μας χώρα, «θυμηθούν» κι αυτοί τη «γενοκτονία» των τουρκομουσουλμανικών πληθυσμών του Μοριά το 1821 και των Βαλκανίων, εν γένει, το 1912-13... «Τούρκος μη μείνει στο Μοριά, μηδέ στον κόσμο ολό», δεν ήταν άλλωστε το θούριο και του δικού μας εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα; [...]

Δεδομένου λοιπόν ότι και εμείς «απειλούσαμε» τους Τούρκους στον δικό μας εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, και κάναμε τα «δικά» μας στην Τριπολιτσά, ας μην μιλάμε για τη γενοκτονία του μικρασιατικού ελληνισμού γιατί και οι Τούρκοι εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα έκαναν. Και με αυτόν τον τερατώδη ιστορικό συμψηφισμό, μπορούμε να προχωρήσουμε στο εγχείρημα της λήθης και της «συνεργασίας».

Αυτό, εξάλλου, υπήρξε το μεγάλο εγχείρημα της, επί ογδόντα χρόνια, συσκότισης του «'22» και το κομβικό σημείο που καθόρισε τη στρεβλή ιδεολογική εξέλιξη της ελληνικής Αριστεράς στο εθνικό ζήτημα συνολικά: Η Μικρασιατική Καταστροφή αποτέλεσε τη συνέπεια της Μεγάλης Ιδέας και της «ιμπεριαλιστικής εξόρμησης» του ελληνικού στρατού στη Μικρά Ασία.

Η Τουρκία με τον Κεμάλ πραγματοποίησε μια εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση και έριξε τον ελληνικό στρατό στη θάλασσα. Η ήττα του ελληνικού στρατού συμπαρέσυρε στην Καταστροφή και τους ελληνικούς πληθυσμούς, οι οποίοι υπέστησαν σφαγές και διώξεις, διότι συνταγίστηκαν με τον κατακτητικό ελληνικό στρατό.

Οι Έλληνες, που μέχρι το 1912 έκαναν εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους, έγιναν με τη σειρά τους ιμπεριαλιστές και αυτό πλήρωσαν οι ελληνικοί πληθυσμοί της Μικράς Ασίας. Αυτό το σχήμα θα γίνει σήμερα ηγεμονικό μέσα στις ηγέτιδες ελίτ, τα Πανεπιστήμια, γιατί όχι και στην Μέση Εκπαίδευση.

Έτσι αποσιωπάται το γεγονός πως το σχέδιο της εκδίωξης των χριστιανικών πληθυσμών από τη Μικρά Ασία προηγείται της ελληνικής απόβασης κατά πολλά χρόνια, και πως οι μαζικές εκτοπίσεις του 1915, που αφορούσαν τουλάχιστον 500.000 άτομα, εντάσσονταν στο ίδιο μακροπρόθεσμο σχέδιο με την Αρμενική Γενοκτονία. Διαβάζουμε τον ιστορικό Αλέξη Αλεξανδρή:

«Η πρώτη ουσιαστική ρήξη ανάμεσα στο Κομιτάτο και την ελληνοθωμανική ηγεσία έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια των πρώτων βουλευτικών εκλογών (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1908). Η εντυπωσιακή διαδήλωση διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκε από τους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, τον Οκτώβριο του 1908, αντανάκλασε το έντονο αίσθημα καχυποψίας που είχε υποκαταστήσει την αρχική ευφορία του ελληνορθόδοξου μιλλέτ για τη νεοτουρκική επανάσταση.

Από τον Αύγουστο του 1909 τέθηκε σε εφαρμογή ο εμπορικός αποκλεισμός των ελλήνων εμπόρων και επιχειρηματιών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, το μποϊκοτάζ. Η κατάσταση για τον ελληνισμό έγινε δυσχερέστερη τον Ιούνιο του 1913, όταν η τριανδρία του Κομιτάτου, οι Εμβέρ, Ταλαάτ και Τζεμάλ, αναδείχθηκε πλέον πανίσχυρη, ελέγχοντας πλήρως –ιδιαίτερα μετά τους Βαλκανικούς πολέμους– την οθωμανική κρατική και στρατιωτική μηχανή.

Η θέση των Ελλήνων στην Οθωμανική Αυτοκρατορία επιδεινώθηκε στο μεταξύ με την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου (Ιούλιος 1914). Κατά τη διάρκεια του πολέμου το κύμα των ανθελληνικών διωγμών επιτάχθηκε και κορυφώθηκε με τη δημιουργία των διαβόητων ταγμάτων εργασίας (Amele Taburlari), στα οποία κατατάσσονταν οι χριστιανοί υπήκοοι του Σουλτάνου.

Αντιμέτωπη με τον κίνδυνο εκρίζωσης του μικρασιατικού ελληνισμού, η ελληνική κυβέρνηση προέβη σε αλληπάλληλα διαβήματα προς την Υψηλή Πύλη, καταδικάζοντας την πολιτική των

διωγμών. Όταν άτακτες ένοπλες ομάδες Τούρκων περικύκλωσαν το Αϊβαλί, ο έλληνας πρέσβης στην Κωνσταντινούπολη Δημήτριος Πάνας προειδοποίησε τον Μέγα Βεζίρη ότι, αν οι Τσέτες εισέβαλλαν στην ελληνική πόλη, οι ελληνοτουρκικές σχέσεις θα οξύνονταν.

Μολονότι η εισβολή των Τούρκων στις ελληνικές παραλιακές πόλεις απεφεύχθη, η Αθήνα δεν κατόρθωσε να ανατρέψει την ανθελληνική πολιτική των Νεότουρκων, με αποτέλεσμα να επεκταθούν με γοργό ρυθμό οι διωγμοί στη μικρασιατική ύπαιθρο.

Από το 1913 μέχρι το 1918, γύρω στους 130.000 Έλληνες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας βρήκαν καταφύγιο στην ελληνική Μακεδονία, 70.000 στα νησιά του Αιγαίου και 30.000 στη νότια Ελλάδα. Άλλοι 50.000 εκτοπίστηκαν στη μικρασιατική ενδοχώρα».

Πάνω στο ίδιο ζήτημα διαβάζουμε το κείμενο ενός αναγνώστη της Αυγής, του Δ.Α. Μαυρίδη, αγανακτισμένου από την εκστρατεία της εφημερίδας εναντίον της αναγνώρισης της γενοκτονίας, τα ακόλουθα αναντίρρητα και εμπειριστατωμένα στοιχεία για το μέγεθος της «γενοκτονίας», καθώς για τη στιγμή της έναρξης των διώξεων:

Οι αριθμοί που θα παραθέσουμε οφείλονται στον λόγιο και δημοσιολόγο Α.Α. Πάλλη (1883-1975):

Μια σύνοψη των στοιχείων αυτών, όπως και βιβλιογραφία, δημοσιεύτηκε στον Α' τόμο του «Δελτίου του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών» το 1977. Τα γεγονότα στα οποία αναφερόμαστε είναι τα ακόλουθα:

*Ο πρώτος διωγμός του 1914, με στόχο τα παράλια της Μικράς Ασίας και το εσωτερικό της Ανατολικής Θράκης. Εκτός από το κλίμα τρόμου δεν φαίνεται να έγιναν τότε σημαντικές σφαγές. Ένας αριθμός από 86.363 πρόσφυγες εγκαταστάθηκαν στις ελεύθερες ελληνικές περιοχές.

* Οι μεγάλοι οργανωμένοι διωγμοί του 1915 και εφεξής, όταν 483.212 άτομα από τα παράλια της Μικράς Ασίας, της Ανατολικής Θράκης και τον Πόντο εκτοπίστηκαν στα ενδότερα της Ανατολής υπό εξοντωτικές συνθήκες. Οι εκτοπισμοί οργανώθηκαν μετά από υπόδειξη του Γερμανού αρχιστράτηγου του τουρκικού στρατού, Λίμαν φον Σάντερς επαναπατρίστηκαν μόλις 200.000 άτομα. Έχουμε απώλεια που ανέρχεται σε 280.000 άτομα.

* Ο Μικρασιατικός Πόλεμος με την ακόλουθη Μικρασιατική Καταστροφή. Ο Α.Α. Πάλλης υπολόγισε τις απώλειες των ρωμαϊκών πληθυσμών κατά τα τραγικά αυτά γεγονότα σε τουλάχιστον 640.000 άτομα.

Οι υπολογισμοί αυτοί αφήνουν ένα σύνολο απωλειών περί τα 920.000 άτομα. Τέτοια φθορά δεν εξηγείται με τους εκατέρωθεν πολεμικούς βαρβαρισμούς, αλλά μόνον ως αποτέλεσμα μιας συστηματικής, οργανωμένης και καθολικής προσπάθειας αφανισμού.

[] Σε μας μένει η απορία για το ποιος και γιατί «επιβάλλει αναθεώρηση της ιστορίας».

Τέλος, σύμφωνα με τους Αλεξανδρή-Κιτρομηλίδη, τα θύματα της Μικρασιατικής καταστροφής πρέπει να ανέρχονται σε 700.000 άτομα (10) «αριθμός πού σαφώς δίνει τη διάσταση γενοκτονίας σε βάρος του ελληνισμού της Ανατολίας» (11).

Κατά συνέπεια, ο διαμελισμός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και η δημιουργία νέων εθνικών κρατών –και τουρκικού και κουρδικού– αποτελούσε μονόδρομο για την επιβίωση των διαφορετικών εθνών και εθνοτήτων.

Σε αυτά τα πλαίσια πραγματοποιείται η Μικρασιατική εκστρατεία. Και παρά τα τεράστια λάθη που

έγιναν, και την προσκόλληση στους Δυτικούς συμμάχους και τα συμφέροντά τους, παρά τις εσωτερικές αντιθέσεις του ελληνικού στρατοπέδου, παρά το τραγικό σφάλμα της μεταπολίτευσης του 1920, οι ελληνικές διεκδικήσεις παρέμεναν σε εθνικο-απελευθερωτικά πλαίσια, επικεντρωμένες στη Σμύρνη και την Ανατολική Θράκη.

Τα περί «ελληνικής ιμπεριαλιστικής επίθεσης» στην «εθνικοαπελευθερωτική» Τουρκία αποτελούν ένα τεράστιο ιστορικό ψεύδος: Η επιτυχία αυτού του «εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα» επέτρεψε στην μειοψηφία του μικρασιατικού πληθυσμού, τους Οθωμανούς Τούρκους, να εξανδραποδίσουν τους χριστιανικούς πληθυσμούς και να ενσωματώσουν βιαίως τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς σε μια εκ των άνω δημιουργημένη τουρκική ταυτότητα.

Και μόνον η αντίσταση των Κούρδων και των Αράβων της Αλεξανδρέττας και η παρουσία των Αλεβίδων, υπενθυμίζουν σήμερα το πολυεθνικό, μουσουλμανικό –μη τουρκικό– μωσαϊκό της Μικράς Ασίας.

Με μια τέτοια ερμηνεία της Μικρασιατικής Καταστροφής μπορούσε να θεμελιωθεί και ο «ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας» του ελληνικού κράτους, να διεκδικείται η «αυτονομία» της Μακεδονίας, να καταδικάζεται μετά το 1964 το αίτημα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα ως «εθνικιστικό», καθώς και κάθε αναφορά περί Βορείου Ηπείρου, να δικαιολογείται η τουρκική εισβολή το 1974, να αναγνωρίζεται το δικαίωμα των Σλαβομακεδόνων να αυτοαναγορευούνται «Μακεδόνες, απόγονοι του Μ. Αλεξάνδρου». Όλα είναι επιτρεπτά εφόσον στρέφονται κατά της «ιμπεριαλιστικής πατρίδας».

Μόνον έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε και τον συναγερμό που προκάλεσε στην «αντι-εθνικιστική Αριστερά» το ζήτημα της αναγνώρισης της γενοκτονίας, διότι πλέον η λέξη «Καταστροφή» θα έπαυε να συνδηλώνει, «δημιούργημα του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού» και θα υπογράμιζε μάλλον ως αιτία της Καταστροφής την γενοκτονία-εθνοκάθαρση του κεμαλισμού.

Η αναγνώριση της γενοκτονίας θα έριχνε στον κάλαθο των αχρήστων τα ιδεολογήματα των καθεστωτικών διανοουμένων για τον «εθνικισμό της Ελλάδας» γενικότερα. Και οι ιδεολογικές συνέπειες μιας τέτοιας εξέλιξης δεν διέλαθαν της προσοχής ούτε των Τούρκων, ούτε των δυτικών συμμάχων, με αποτέλεσμα οι συντονισμένες πιέσεις τους να οδηγήσουν στην παραπομπή του ζητήματος στις καλένδες, αποκαθιστώντας την απειλούμενη ιδεολογική ηγεμονία των οργανικών διανοουμένων του ύστερου μεταπολιτευτικού καθεστώτος.

Και έτσι –υπέρτατος κόλαφος– η ελληνική Πολιτεία αρνήθηκε να πραγματοποιήσει την αναγνώριση της γενοκτονίας του μικρασιατικού ελληνισμού για να το πράξει η Πολιτεία... της Νέας Υόρκης!

Η Πολιτεία της Νέας Υόρκης, ως παγκόσμια ηγέτιδα δύναμη στην προάσπιση των βασικών ανθρωπίνων και κοινωνικών δικαιωμάτων, κατέχει κυρίαρχο ρόλο στην αναγνώριση γεγονότων της ιστορίας, πολλά από τα οποία είναι τραγικά και οδυνηρά, από τα οποία η ευρύτερη κοινωνία μας μπορεί να εξάγει χρήσιμα διδάγματα. Τέτοια ιστορικά γεγονότα είναι η Καταστροφή της Πόλης της Σμύρνης και η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας.

Οι Έλληνες αυτοί, των οποίων οι πρόγονοι ζούσαν σε κοινότητες στην περιοχή της σημερινής Βόρειας Τουρκίας κοντά στην Μαύρη Θάλασσα για περισσότερα από τρεις χιλιάδες χρόνια, αποδεκατίστηκαν από τις Αρχές της Τουρκίας προκειμένου να εκδιωχθούν από τις προγονικές τους πατρίδες μαζί με τους Αρμενίους και τους Ασσυρίους.

Από το 1915 ως το 1923, οι Έλληνες της Μικράς Ασίας υπέστησαν αδιανόητες βιαιότητες κατά τη διάρκεια της συστηματικής προσπάθειας της Τουρκικής Κυβέρνησης να τους απομακρύνει από την

περιοχή. Ελληνικές πόλεις και χωριά καταστράφηκαν ολοσχερώς ενώ εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες σφαγιάστηκαν σε περιοχές όπου ο ελληνικός πληθυσμός αποτελούσε την πλειοψηφία, όπως στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας, τον Πόντο και τις περιοχές γύρω από τη Σμύρνη.

Όσοι επιβίωσαν, εξορίστηκαν από την Τουρκία και, σήμερα, μαζί με τους απογόνους αποτελούν μέρος του ελληνισμού της διασποράς.

Για αυτούς τους λόγους, εγώ ο George E. Pataki, Κυβερνήτης της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, με το παρόν αναγνωρίζω την 6η Οκτωβρίου του 2002, 80ή επέτειο της Μικρασιατικής Καταστροφής και του αφανισμού των Ελλήνων της Μικράς Ασίας ως ημέρα μνήμης για τη Νέα Υόρκη. (12)

Η Μικρασιατική Γενοκτονία θα είναι στο εξής ημέρα μνήμης για τη Νέα Υόρκη και «ημέρα αμνησίας» για τους Έλληνες «προοδευτικούς»!

19.05.2021

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)

Γ Ι Ω Ρ Γ Ο Σ Κ Α Ρ Α Μ Π Ε Λ Ι Α Σ

χιλιαεννιακοσιαεικοσιδυο

ΔΟΚΙΜΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Γ' ΕΚΔΟΣΗ

ε ν α λ λ α κ τ ι κ έ ς ε κ δ ό σ ε ι ς

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ 18

Γιώργος Καραμπελιάς

Γεννήθηκε το 1946 στην Κ. Αχαΐα. Από το 1964 έως το 1967, φοιτητής της Ιατρικής ενώ το 1967-1973 σπούδασε Οικονομία στο Παρίσι. Το 1964 μέλος της Νεολαίας Λαμπράκη και μετά το 1966 δραστηριοποιείται εκτός κοινοβουλευτικών κομμάτων.

Συνελήφθη από τη δικτατορία, συμμετείχε στο «Αντιφασιστικό Κίνημα Ελλάδας» και δραστηριοποιείται στον «Μάη του '68» στη Γαλλία.

Στην Ελλάδα, μετά το 1974 δραστηριοποιείται στα εργοστασιακά σωματεία και σε κινητοποιήσεις υπέρ της Κύπρου. Μέλος της Οργάνωσης «Ρήξη (1980-1989), των «Οικολόγων–Εναλλακτικών» (1989-1993), της «Σπίθας» και του «Κινήματος Άρδην».

Γιώργος Καραμπελιάς

Από το 1968 έως το 1974 εξέδιδε τον «Αντιφασίστα»· από το 1975 έως το 1979 το «Πολιτικό Δελτίο Πληροφόρησης»· από το 1979 έως το 1993 το περιοδικό Ρήξη. Από το 1995 εκδίδεται το Άρδην, το 2006 η εφημερίδα Ρήξη, το 2011 ο νέος Λόγιος Ερμής.

Το 1980, δημιουργείται το «Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο» και οι «Εναλλακτικές Εκδόσεις». Έχει γράψει πάνω από 40 βιβλία, και μετά το 1989 επικεντρώνεται στη μελέτη της ιστορίας, ως του επικέντρου των ιδεολογικών αντιπαραθέσεων στην Ελλάδα.

Μπροστά σε μία παρακμή που απειλεί τους Έλληνες με ιστορική έκλειψη, απορρίπτει το σχήμα Αριστερά-Δεξιά, προτάσσοντας τη σημασία του έθνους και έναν «ελληνικό δρόμο» σύνθεσης ατομικού και συλλογικού μπροστά στα αδιέξοδα κολεκτιβισμού και ατομικισμού.

Κείμενα, αποσπάσματα από βιβλία του και βίντεο από τηλεοπτικές εκπομπές μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα www.ardin-rixi.gr